Na początku

Czterdziesty rok

Czterdziestoletnia wędrówka Izraela po pustyni to dobrze znana historia. Po cudownym wybawieniu z Egiptu, Izrael doświadczył niemal każdego rodzaju tragedii i emocji. Mieli nadzieję, że dotrą do Ziemi Obiecanej, o której mówił Abraham, i ją odziedziczą. Większość z nich się jednak tego nie doczekała.

Pismo Święte mówi dość szeroko o pierwszych dwóch latach wędrówki, lecz milczy na temat kolejnych lat, aż do roku czterdziestego. Niniejszy numer „Heralda” opisuje doświadczenia Izraela w owym czterdziestym roku. Te burzliwe dwanaście miesięcy przygotowało ich do wkroczenia do Kanaanu.

Artykuł **Trzydzieści dziewięć lat** to przegląd doświadczeń Izraela do roku 40. Początkowe doświadczenia pokazały cierpliwość Boga, który wiedział, że Izrael potrzebuje przygotowania i ćwiczenia. Odzwierciedlały one również głęboko zakorzenioną niewiarę wielu Żydów, która przez 40 lat uniemożliwiła im wejście do Ziemi Obiecanej.

Życie i śmierć Miriam ukazuje pierwsze odnotowane wydarzenie 40 roku. Biografia przedstawia zarówno zalety jak i wady tej niezwykłej kobiety. Starsza siostra Mojżesza wywarła znaczący wpływ na losy Izraela na pustyni.

Sąd w Meriba opisuje jedyną skazę na wyjątkowej wierności Mojżesza. To przykre wydarzenie miało związek z ponownym zaczerpnięciem wody ze skały.

Przejście przez Edom i śmierć Aarona przedstawia doświadczenia Izraela, który przechodził przez zamieszkane obszary w drodze do Ziemi Obiecanej. Opisuje wysiłki Mojżesza zmierzające do pokojowego przejścia przez Edom.

Wprawdzie zdarzenie z **ognistymi wężami** miało miejsce zaledwie kilka miesięcy przed przybyciem Izraela, niewiara i kwestionowanie Bożych sług wciąż kosztowały życie wielu Izraelitów. Niemniej jednak istnieją wspaniałe prorocze sygnały przyszłego odkupienia.

Bitwy z Amorytami i Moabitami opisują konflikt i zwycięstwo Izraela nad Amorytami podczas marszu Izraela na północ. Opisano także chciwego proroka Bileama.

Zasiedlenie Transjordanii tłumaczy dziedzictwo 2½ plemion na wschód od Jordanu, reprezentujących Kościół, Wielkie Grono i Starożytnych Świętych, którzy otrzymują swoje dziedzictwo przed resztą ludzkości. Artykuł ten można znaleźć na stronie internetowej „The Herald” (w języku angielskim – przyp. tłum.).

Śmierć Mojżesza zawiera ostatnie napomnienia, jakie uznany przywódca skierował do swego narodu. Mojżesz nie wszedł z nimi do celu wspólnej wędrówki. Jego pożegnalne napomnienia są głęboko poruszające.

Koniec czterdziestego roku stanowi dobre zakończenie, gdy Izrael, pod nowym przywództwem Jozuego, przygotowuje się do historycznej inwazji na Kanaan.

Jak powiedział apostoł Paweł: „A to wszystko na tamtych przyszło dla przykładu i […] ku przestrodze dla nas” (1 Kor. 10:11). W tych doświadczeniach mamy ujmującą historię, głębokie prorocze lekcje i przykłady zarówno ostrzegające, jak i budujące dla Nowego Stworzenia.

Redakcja